

Zăpada

Alexandru Ciocioi

Zăpada

Am uitat să vă spun

Zăpada prin care mergem cânta a departe.

Fiecare pas era un golf de singurătate în care fuga era o stăpână naivă și puternică și totuși ... mă opresc. Nu mai știu a merge! Am început să-mi respir vorbele spuse și nespuse. Nu mai știu a țipa! Ochi de pretutindeni mă fixează la stâlpul tăcerii. Mi-e frică? Toate amurgurile mi-au căzut peste mâini și încep să scriu cu un apus împovărat de ger.

Atâta timp cât mai pot să-mi zgîrii somnul până la sângerare, atâta timp cât se mai poate iubi, nu-s încă mort, sunt numai bolnav de neîntoarcere. N-am să mă pot întoarce niciodată să văd de unde izvorăște râsul pe care mi l-ai furat și care te îmbată și te joacă până la uitare. Numai copacilor le e dat să trăiască așa, unul lângă altul, niciodată doi. Rugăciunea mea, dezbrăcată de cuvinte, stă zăludă pe frunte și cântă mut a îngenunchere și nici măcar frunzele nu sunt frunze, sunt doar umbrele lor uitate dincolo de o seară aburită de cafea.

Nu mă mai pot întoarce nici să-mi văd umbra!

E rău, e bine, cine să mai știe ... Aceeași palmă de pământ te poate hrăni sau te poate ascunde. Cine mai poate ști dacă timpul mai poate să se înalțe până la inima visului.

Mi-e frică și merg înspre frică, conștient că drumul e zadarnic, că la capătul lui voi găsi un alt început pe care am să mă duc cu mâinile întinse, ca orbul.

Zăpada prin care mergeam, cânta a departe.

Mult prea departe ca trupul învins, să poată arde peste zăpezi, peste piatră, acolo unde sunt furat de respirația vremii.